

QUÈ ÉS UN PARC INDUSTRIAL MEDIAMBIENTAL?

Plataforma Anti-Abocador de Residus Tòxics i Perillosos.

Sona tan bonic, tan natural, com molt ecològic, amb molta natura, molts arbres i tot molt net i saludable. Sembla creat per a ciutadans a qui els falta d'espai verd, amb falta de contacte amb la mare natura, amb falta d'aire pur. I d'ahí naix el malestar i el dubte, semblant a la sensació que un té davant d'un decorat de mala qualitat. I, poc a poc, el sentit comú pren el camí i ens torna a la realitat del nostre món. Aleshores ens sentim burlats, com si fórem ciutadans de segona, com si per viure, en una zona rural, siguem d'intel·ligència menor, amb un nivell cultural inferior, com si el primer conte que ens contaren per ser més elegant o més vistosit fora susceptible de ser més creïble. Perquè vivim en un poble rural, amb un decorat autèntic, amb arbres mil·lenaris que plantaren els nostres avantpassats amb carinyo i l'esperança de resoldre una part del futur a la seua descendència. Perquè sabem respectar el temps de la sembra i el de la collita. Perquè, pendents de les gelades, de les tempestes de cerç, sabem prendre els temps de viure a un altre ritme. Som d'ací, altres de fora, però tots tenim en comú que ens agrada el nostre poble. I no ens avergonyim de què siga de tradició rural si no que pensem que eixa és la nostra sort. Els nostres fills creixen més forts i més sans, i això no té cap preu. Hem conegut l'emigració, com la resta d'Espanya; alguns dels nostres fills estan repartits per molt indrets, però tots porten en el seu cor una petita part del nostre poble i seguim de peu, amb forces per a lluitar pensant amb tots els que som. Així que no ens contem ara històries ja que nosaltres, de natura i plantes, en sabem una mica.

No estem disposats a que ens rebaixen d'esta manera. Serem gent humil, amb poc cabdal, poques pretensions, però amb honor i vergonya. ¿Com es pot pensar en no respectar el nostre entorn en què vivim?. ¿Com es pot comprar la nostra terra per a envenenar-la per a sempre?. ¿Com es pot dormir pensant que deixem als que vindran una terra envenedada, un aire i una aigua contaminats, un poble que deixarà de ser un lloc segur per a la nostra salut?

Però, per desgràcia, el problema d'este projecte ens concern a tots, l'única condició és d'estar viu i voler continuar gaudint de la vida, i de un cos sa. No pensem ser alarmistes, sols volem informar de les terribles conseqüències per a un futur no tan llunyà, per a nosaltres, per a futures mares, per als nostres fills, sense condició religiosa ni política perquè els metalls pesants s'acumulen i no coneixen cap tipus de barrera. Tenim l'obligació moral d'informar-vos amb tota la documentació recollida i tota l'objectivitat necessària per a tractar un tema tan greu.

Avui ens ha tocat a nosaltres (encara ho podem evitar?), demà serà a un altre lloc, fins envenenar tot el planeta... Això es futur? Això es qualitat de vida? Hem de plantejar-nos fins on el nostre ego vol arribar i acabar amb tot elo que ens es indispensable per a viure.

Si el segle XIX ha vist créixer les primeres indústries, el segle XX s'ha vist colapsat per elles. La societat de consum que havia d'alliberar l'home de la seua esclavitut no ha fet més que reforçar-la. Així, la dependència i la necessitat adquisitiva, reemplaçaren les obligacions morals, el civisme, i el respecte per l'altre. La dita

necessitat de consum, a part de la destrucció de part de la natura per robar-li les seues matèries primeres, provocare la fabricació d'una quantitat de restes, de desperdicis d'origen químic, al que no s'havia pensat en un primer temps. Després de les primeres èpoques de consum incontrolat, s'aguditzare el problema dels abocadors espontanis, creixen a una velocitat descontrolada. Clar, una cosa no podia anar sense l'altra. I ara que la velocitat sembla tranquil·litzar-se, el problema dels desperdicis sembla créixer dia a dia, de tal manera que alguns han vist ahí la possibilitat de poder trobar un nou mercat amb perspectives de futur. ¿Futur?...

Tractar residus sol fer-se mitjançant la incineració del desperdicis. Este model de tractament ni és sostenible, ni segur, ni rentable. Incinerar residus és destruir uns recursos naturals (materials i energètics) que hauran de ser extrets de nou per a tornar a utilitzar-los, provocant així l'esgotament d'una matèria primera que podria ser útil per a generacions futures.

Per una part, la incineració és una font important de contaminació ambiental a través d'emissions tòxiques a l'aire, per l'altra part, la transformació dels residus en cendres tòxiques també son emeses a l'aire al ser un producte volàtil, i recauen a la superfície de la terra, contaminant, cultius, arbres, fauna i poblacions veïnes al lloc on es fa este tractament.

La legislació comunitària, nacional i autonòmica no garanteix la protecció del medi ambient, ni la de la salut pública, ja que no es contemple el risc d'acumulació i magnificació dels nivells de dioxines i metalls pesants en la cadena alimentària, estant l'home al final d'esta. Existeix una forta oposició pública a la incineració, inclòs el sector professional de sanitat. A Espanya, fins 1990, l'oposició pública ha paralitzat 39 projectes d'incineradores de residus. En 1991 s'ha creat la Xarxa Estatal de Conciutadans contra la incineració.

La incineració, a part de ser una font de contaminació, també es un desgast energètic. La incineració de residus crema la nostra salut. És una font important de contaminació tant d'aire, aigua, sòl i per tant, d'aliments que ingerim. Afecta de forma definitiva a la nostra salut. Entre els components tòxics generats per les incineradores es destaquen els metalls pesants com el MERCURI, el CADMI, el PLOM, el COBRE...i les DIOXINES, entre altres substàncies organoclorades.

Les Dioxines són molt tòxiques, duraderes, persistents, i acumulatives en tota la cadena alimentària. Els aliments, especialment la carn, el peix, i els derivats làctics són la principal via d'ingestió d'estes substàncies, que son cancerigens i alteren el sistema immunitari, hormonal, reproductor, i nerviós. Estos efectes han sigut comprovats en laboratoris amb nivells pròxims als que presenta l'esser humà. No existeix un nivell de seguretat davant de la exposició a les dioxines.

Per tot açò, les dioxines pertanyen al grup de les 12 substàncies prevites per a eliminar per el Conveni de Barcelona amb la finalitat de protegir la Mediterrània. A més a més, pertanyen al grup de components tòxics "hormonals" que es relacionen, entre altres coses, amb la disminució del número i qualitat del esperma del home.